

Arrest

nr. 343 583 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Osseghemstraat 275/4
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVdeKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2025.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partijen, die verklaren afkomstig te zijn van Syrië, dienen beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 april 2025, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen werd door de commissaris-generaal op 27 mei 2020 niet-ontvankelijk verklaard daar ze reeds over internationale

bescherming in Spanje beschikken. Ze dienen tegen de beslissing beroep in bij de Raad, maar de Raad verwierp hun beroep in het arrest van 20 januari 2020 met nummer 246 054.

In het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming leggen ze verschillende documenten neer in verband met hun levensomstandigheden in Spanje, namelijk een document met betrekking tot het einde van de huursteun in Spanje, een attest in verband met de arbeidsactiviteit en attesten waaruit blijkt dat zij geen werkloosuitkering kregen in Spanje. De verzoekende partijen willen hiermee aantonen dat ze in Spanje geen werk vonden, er geen huis hadden en dat hun zoon niet naar school kon gaan. Ze verklaren de laatste dagen van hun verblijf in Spanje op straat te hebben verbleven. Ze waren niet in staat de huur van hun huis te betalen, waardoor deze werd stopgezet. Ze leggen ook Belgische documenten neer waaruit blijkt dat ze in België verblijven. Ze verklaren dat hun zoon hier graag naar school gaat en volledig is geïntegreerd. Ze verwijzen ook naar de Syrische oorlog en naar de slechte levensomstandigheden in Syrië.

De commissaris-generaal nam op 13 september 2023 in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Ze tekenden hier beroep tegen aan bij de Raad. Deze verwierp hun beroep in het arrest van 26 augustus 2024 met nummer 311 780.

In het kader van hun derde en huidige verzoek om internationale bescherming brengen ze naar voor dat ze niet kunnen terugkeren naar Spanje omdat ze niet zeker zijn dat ze er nog een verblijfsstatus hebben. Ze voeren aan dat hun advocaat contact zou opnemen met de ambassade maar dat deze hiervan geen antwoord kreeg. Ze kunnen dan ook niet terugkeren naar Syrië omdat hun huis daar zou zijn verwoest en de nieuwe leider daar een extremist is. De verzoekende partijen legden ook verschillende documenten neer, namelijk (i) communicatie met Spanje waaruit blijkt dat hun verblijfsvergunning is vervallen, (ii) een aanvraagformulier voor de inschrijving als resident in Spanje, (iii) een werkbelofte van een Belgische firma waar staat dat ze aan het werk kunnen van zodra ze papieren hebben, (iv) een medisch attest betreffende hun zoon O. en (v) een verklaring dat ze het open centrum dienden te verlaten.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

4. In de arresten van 20 januari 2020 met nummer 246 054 en van 26 augustus 2024 met nummer 311 780 werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken. Er wordt dus ook vermoed dat ze geen nood hebben aan internationale bescherming omdat ze reeds internationale bescherming genieten in een ander land.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij/zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partijen zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat ze in Spanje niet langer internationale bescherming genieten. De verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken.

In zoverre de verzoekende partijen met hun communicatie met Spanje waaruit blijkt dat hun verblijfsvergunning vervallen is en een aanvraag voor hun inschrijving als residentie in Spanje, willen aantonen dat ze niet over een internationale beschermingsstatus beschikken in Spanje, kunnen ze niet worden gevolgd. Er dient immers een onderscheid te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens

deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Door louter aan te voeren dat ze niet weten of ze nog een verblijfsstatus in Spanje hebben, tonen ze niet aan dat ze op heden niet langer over een internationale beschermingsstatus beschikken. Uit de voormelde documenten kan ook niet blijken dat ze op heden niet langer beschikken over een internationale beschermingsstatus in Spanje. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Hun betoog en documenten tonen dan ook niet aan dat ze op heden niet langer over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken, waardoor hun betoog en documenten niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekende partij in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje. De verzoekende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje neergelegd.

Uit de neergelegde rapporten blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partijen brengen geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken. Ze brengen in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij specifieke medische of psychologische problemen hebben. De verzoekende partijen voegen een document toe betreffende de psychologische toestand van hun zoon. Hier wordt in beschreven dat hun zoon traumatische ervaringen heeft meegemaakt in Syrië. Er wordt echter geen beschrijving gegeven van de psychologische problemen van hun zoon, wat de invloed ervan is op zijn functioneren en of er een behandeling nodig is. Er kan dan ook niet worden vastgesteld wat de ernst is van zijn problemen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken omwille van de kwetsbaarheid van hun zoon. Aldus brengt verzoekende partijen, wat betreft hun persoonlijke situatie, geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje, of waardoor ze bij een terugkeer naar Spanje een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het document betreffende de psychologische toestand van hun zoon, kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Daar de verzoekende partijen geen elementen bijbrengen waaruit kan blijken dat ze niet over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken, en er dus wordt aangenomen dat ze op heden nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikken, dient hun verzoek om internationale bescherming en bijhorend beroep ten aanzien van Spanje te worden beoordeeld. Hun document betreffende een Belgische firma en het document dat ze het centrum dienen te verlaten hebben betrekking op hun leven in België en zijn dan ook niet dienstig met betrekking tot de beoordeling of ze in staat zijn om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen. Deze documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot hun verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst. Aangezien de verzoekende partijen reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partijen een gegronde vrees hebben

voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partijen toegekende bescherming in Spanje effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partijen zijn op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is hun verwijzing naar de algemene situatie in Syrië niet dienstig.

Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. Bijgevolg lijken ze geen nieuwe elementen aan te brengen, noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partijen, die een volgend verzoek indienen, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. De middelen van de verzoekende partijen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting 12 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP benadrukt dat enkel zij nieuwe documenten hebben ingediend en het CGVS niet. VzP vindt dat er een aantal nieuwe elementen in de zaak zijn. VzP wijst erop dat verzoekers veel moeite doen om al de elementen omtrent hun dossier in Spanje te kennen. Zo hebben zij contact opgenomen met het consulaat, de migratiediensten, diverse brieven gestuurd en zelfs een advocaat in Spanje genomen. VzP legt een aanvullende nota neer omtrent de stand van zaken mbt hun vroegere toegekende bescherming in Spanje. Verzoekers hebben recent een brief gestuurd maar nog geen antwoord hierop gekregen. VzP beweert dat ze al een tiental brieven verstuurd hebben maar deze nu ter terechtzitting niet bij hebben om te kunnen voorleggen. Het voorgaande bewijst volgens VzP dat verzoekers voldoende initiatief hebben genomen. VzP benadrukt dat zij reeds 6 jaar weg zijn uit Spanje en dat de leefomstandigheden er slecht waren. Zo moesten zij op straat slapen. Dankzij een werkaanbieding als kleermaker zijn verzoekers naar België gekomen maar dit kon niet doorgaan omdat verzoeker geen geldige documenten had. VzP heeft een zoon, die hier naar school gaat, intussen twaalf jaar is en vijf jaar was toen hij uit Spanje vertrok. VzP heeft ondertussen een dochter gekregen die nooit in Spanje heeft verbleven. VzP wijst op de aanwezigheid van een broer in Verviers. Deze broer heeft ook eerst in Spanje gewoond maar is naar België gekomen omwille van medische problemen. Hij is blind en kon in Spanje niet geopereerd worden. VzP stelt aldus dat er een familiale link is in België. VzP bemerkt dat de kans bestaat dat verzoekers te lang weg zijn uit Spanje en er geen plaats meer voor hun zal zijn. VzP wijst op de complexe situatie in Spanje. Er is momenteel een grote reorganisatie aan de gang. VzP wijst op een recent artikel dat zegt dat in de praktijk net het tegenovergestelde gebeurt dan wat men in de pers hierover zegt. Er zijn grote moeilijkheden om zich te laten regulariseren door de traagheid en complexiteit van instanties en een complex vreemdelingenreglement. Eindconclusie volgens VzP is dus dat het niet gemakkelijk maar uiterst complex is en dat de daling in het aantal toegelaten dossiers dit ook aantoonst. Spanje zal waarschijnlijk de situatie van verzoekers niet goed onthalen. VzP benadrukt dat zij hier geïntegreerd is en familie heeft.”

4.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer.

5. De verzoekende partijen brengen met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 november 2025.

5.1. In de hierboven gestelde beschikking werden de verzoekende partijen er reeds op gewezen dat ze niet aannemelijk maken dat ze niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikken in Spanje. In het kader van hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming werd immers al vastgesteld dat ze over een internationale beschermingsstatus beschikken in Spanje. Het komt aldus aan de verzoekende partijen zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat ze in Spanje niet langer internationale bescherming genieten.

Door te stellen dat ze moeite te hebben gedaan om de elementen in hun Spaans asiëldossier te kennen, contact hebben opgenomen met verschillende Spaanse instanties en een advocaat hebben genomen in Spanje, brengen ze geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze op heden niet langer over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken. Dit kan ook niet blijken uit de bij aanvullende nota neergelegde documenten. Het verzoekschrift aan het Spaanse ministerie van binnenlandse zaken, toont immers niet aan dat ze op heden geen internationale beschermingsstatus in Spanje hebben. Waar ze tijdens het betoog tijdens de terechtzitting stellen dat ze al tientallen brieven hebben gestuurd en dit aantoonst dat ze voldoende initiatief hebben genomen, kan dit geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Het kan immers niet aantonen dat ze op heden geen internationale beschermingsstatus in Spanje hebben.

Tijdens de terechtzitting voeren de verzoekende partijen aan dat ze alhier een dochter hebben gekregen, die nooit in Spanje heeft verbleven. Ze brengen hiervan bij aanvullende nota een geboortetest bij. In het rapport *“Country Report: Spain. Update 2024”, AIDA/ECRE van april 2025*, kan op de pagina's 171 tot en met 175 evenwel worden gelezen dat de bescherming van de begunstigden van internationale bescherming kan worden uitgebreid naar de descendenten van deze begunstigden. Daar de verzoekende partijen niet aantonen dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus in Spanje beschikken, kan ervan uit worden gegaan dat ze op heden nog steeds begunstigden van internationale bescherming zijn in

Spanje. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat hun dochter ook over een internationale beschermingsstatus zou kunnen beschikken. Ze tonen niet aan dat ze niet in staat zouden zijn om hiervoor de nodige administratieve stappen te nemen.

Waar de verzoekende partij hun eerder afgelegde verklaringen dat de levensomstandigheden in Spanje slecht waren en dat ze op straat dienden te slapen herhalen, brengen ze geen nieuw element bij die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, noch kan dit afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. In het kader van hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming werd er in het arrest van 20 januari 2020 met nummer 246 054 en in het arrest van 26 augustus 2024 met nummer 311 780 van de Raad reeds vastgesteld dat ze geen elementen bijbrachten waaruit zou kunnen blijken dat ze niet in staat waren om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen of dat ze bij een terugkeer naar Spanje in een situatie van verregaande deprivatie zouden terechtkomen. Door louter eerder afgelegde verklaringen opnieuw te herhalen, kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan wat er in deze arresten, huidige bestreden beslissing en de beschikking werd vastgesteld.

Waar zij verder wijzen op het feit dat ze een werkaanbieding in België hebben gekregen, een broer hebben in België en hier geïntegreerd zijn, doet dit geen afbreuk aan het feit dat ze niet aantonen dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje niet meer actueel is en geen elementen bijbrengen waaruit zou moeten blijken dat ze in de onmogelijkheid zijn om een duurzaam bestaan in Spanje uit te bouwen. Deze elementen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Om dezelfde redenen kan het schoolattest en infodocument van fedasil, niet worden beschouwd als een nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Waar ze verder verwijzen naar de grote reorganisatie in Spanje en stellen dat het moeilijk zal zijn om zich te laten regulariseren, dient er echter nogmaals op gewezen dat zij over een internationale beschermingsstatus beschikken in Spanje en geen elementen aanbrengen dat ze op heden niet meer over deze status zouden kunnen beschikken. Er is dan ook geen nood voor hen om zich te laten regulariseren in Spanje.

Tenslotte brengen verzoekende partijen naar voor dat de kans bestaat dat ze te lang zijn weggeweest uit Spanje waardoor er geen plaats is voor hen en dat Spanje hun situatie niet goed zal onthalen. Dit is echter een louter hypothetische vrees die op geen enkel moment wordt gestaafd met enig concreet argument. Dit betoog kan dan ook op geen enkele manier afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.2. De verzoekende partijen brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES